

[Kr. Kristensen.]

vort Samfund. I Afspærringsaarene har Sukkeret været et værdifuldt Bytteobjekt. Man kaldte det „det hvide Guld“, for ved Hjælp af Sukker fik vi Kalksalpeter, Cellulose og mange andre livsvigtige Varer hjem, og det vil ogsaa i det kommende Aar være nødvendigt at raade over Eksportsukker, saa vi kan tilbytte os disse livsvigtige Varer.

Men hvordan dækker nu Areal og Produktion disse to Behov? Ja, i 1941 havde vi 47 800 ha med Sukkerroer, men siden er Arealet gaaet jævnt nedad indtil 38 300 ha i 1945. Det er ca. 70 000 Tdr. Land. En beklagelig Nedgang har der været Aar for Aar, og derfor vilde et større Areal i 1946 have været ønskeligt, baade af Hensyn til vor Sukkerforsyning og af Hensyn til Sukkerordningens hele Økonomi.

Sukkerfonden er tom, og som den højtærede Handelsminister nævnte ved Forelæggelsen af Lovforslaget, vil Sukkerordningen give et Underskud paa en 20 à 25 Mill. Kr. Misøren ved hele Sukkerordningen ligger i den lave Melispris, idet der er en alt for stor Spændvidde mellem Melisprisen paa 41 Øre og Produktionsprisen, som i Dag er 68 Øre. Den store Spændvidde bevirker, at der paa Forhaand bliver et stort Underskud at dække, nemlig $68 \div 41 = 27$ Øre; paa 90 Mill. kg bliver det et Underskud paa godt 24 Mill. Kr., og dette Underskud kan kun formindskes ved en Sukkerordning, som betinger et stort Sukkerroearaal. 65 000 Tdr. Land Sukkerroer vil med en Gennemsnitsavl give en Sukkerproduktion paa 148,3 Mill. kg, og da det indenlandske Forbrug kræver 130 Mill. kg, saa bliver der kun 18,3 Mill. kg til Eksport, men faar vi 80 000 Tdr. Land, saa vil Sukkerproduktionen blive 182,5 Mill. kg og Eksporten herved godt 52 Mill. kg.

Ifald Eksportprisen bliver 80 Øre pr. kg — Finnerne betalte 117, Svenskerne 90 og Nordmændene 80 sidste Aar, og naar man regner 80, er det meget, meget nøgternt —, saa vil Sukkerordningens Underskud med 80 000 Tdr. Land kunde nedbringes med knap 6 Mill. Kr., og bliver Sukkerprisen 90 Øre, saa kan Underskuddet nedbringes med godt 9 Mill. Kr. Der vil altsaa kunne spares adskillige Millioner Kroner, blot vi faar et ordentligt Areal.

Sukkerordningens Underskud vil da blive betydelig mindre, medens Ordningens Underskud vil blive stort, ifald Sukkerroearaet kun bliver lille.

Den højtærede Handelsminister nævnte imidlertid ved Forelæggelsen af Lovforslaget, at det ikke var uden for Mulighedernes Grænse, at Eksporten kunde give Underskud. Vi er her ved et Forhold, der ikke kan bedømmes med Sikkerhed; men den bedste Oversigt til Bedømmelsen af dette Forhold har jeg fundet i en Beretning til FAO fra „Combined Foodboard“ fra Oktober 1945 om Verdens Sukkerproduktion i 1946 sammenlignet med tidligere Aar, og det fremgaar heraf, at den samlede Verdensproduktion af Sukker, der før Krigen var paa 28,8 Mill. t aarlig, gik ned til 23,9 Mill. t i 1945, og den ventes i 1946 at blive 25,5 Mill. t. Hertil kommer en Beholdning paa Java paa 1 Mill. t, men da Efterspørgselen anslaaes til 31 Mill. t, kommer man alligevel til at mangle 4,5 Mill. t. Der kan efter dette næppe ventes Tilførsler fra oversøiske Lande, dertil er Produktionen navnlig i Asien gaaet alt for langt ned. Hvorvidt enkelte europæiske Lande kan optræde som Eksportører, er vanskeligt at sige, Usikkerheden samler sig om Tjekkoslovakiet. Om dette Land kan optræde som Eksportør staar hen i det uviste.

Min personlige Opfattelse er den, at man for indeværende Sæson næppe vil faa Underskud paa Eksporten. Tværtimod vil der antagelig kunne indvindes adskilligt paa denne Eksport til Formindskelse af Sukkerordningens Underskud.

Den anden Mulighed, der foreligger for Fjernelsen af dette Underskud, er en Forhøjelse af Melisprisen med 10 Øre pr. kg, men den er vel ikke politisk gennemførlig, og jeg skal derfor kun nævne det. (*Christmas Møller*: Det ærede Medlem ønsker den altsaa!) Ja, Udgiften vilde kun andrage 2 Kr. 25 Øre pr. Indbygger i dette Land, og man vilde kunne vinde 9 à 10 Mill. Kr. til Hjælp til Dækning af Sukkerfondens Underskud — men den politiske Gennemførlighed skal man jo næppe tale om. Der kan ikke være mindste Tvivl om, at det vilde være en stor Fordel at have rigeligt med Sukker af Høst 1946 baade til Hjemmeforsyningen og til de andre nordiske Lande som Betaling for haardt tiltrængte Varer, og jeg tillader mig